

مركز إعلام: مركز إعلامي للمجتمع العربي الفلسطيني في إسرائيل

تقرير رقم 241

رصد التحريض والعنصرية في وسائل الإعلام الإسرائيلية

في الفترة الواقعة بين التواريخ 29 أيار 2015 ولغاية 4 حزيران 2015

أعد التقرير:

رنا عوايسة

سُمى أبو تاية

التقرير مقدّم لوكالة الأنباء والمعلومات الفلسطينية "وفا" ضمن إطار التعاون بين المؤسستين

تقرير رقم 241

صحيفة "إسرائيل اليوم"؛ بتاريخ 29.5.2015؛ "داعش يواصل ميراث الإسلام" (الملحق الاول)

نشرت صحيفة "إسرائيل اليوم" بتاريخ 29.5.2015 مقالة كتبها د. رؤوبين باركو حول تنظيم داعش زعم من خلاله أن ممارسات داعش مشتقة من الدين الإسلامي.

وقال: **"عبر سياسة الإرهاب والتخويف يواصل كبار مسؤولي الدولة الإسلامية ميراث الإسلام الذي يقضي بأنه يجب إستخدام كل القوة العسكرية لإلحاق الرعب بأعداء الله والإسلام.** خلال تقدمهم المتتالي يواصلون أيضًا عقيدة الإستيعاب في السر والعلن، في أوروبا وفي الولايات المتحدة أيضًا، في طريقهم لإقامة الخلافات الإسلامية العالمية. قادة الدول العربية والإسلامية في حيرة من أمرهم. في أعقاب المصير المر المتوقع لهم من قبل داعش، تضطر هذه الدول لدعم منظمات الإرهاب الإسلامية لكي تكبح من خلالها إيران والدول التابعة لها".

صحيفة "إسرائيل اليوم"؛ بتاريخ 29.5.2015؛ عرب أقل يهود أكثر (الملحق الثاني)

تحت عنوان "وهم التقسيم" نشرت صحيفة "إسرائيل اليوم" بتاريخ 29.5.2015 تقريرًا تحريضيًا حول القدس أعده نداف شرغاي، الذي دعا إلى العمل على تقليل عدد العرب في القدس عبر خطة سياسية محكمة تفضي في النهاية الى جعل اليهود أغلبية ساحقة في المدينة.

وقال: " قبل أكثر من عشرين عاما تعرضت النخبة السياسية والامنية في دولة اسرائيل إلى ضعف في البصر عندما وقعت على اتفاقات اوسلو. النتيجة كانت تراجيديا: أكثر من 15 ألف عملية تخريبية وعدائية ضد دولة اسرائيل، أكثر من 1500 اسرائيلي قتلوا، آلاف الجرحى ومعاناة كبيرة ايضا للسكان الفلسطينيين. تقسيم القدس، كما يُظهر هذا البحث، سيجر على القدس كارثة مشابهة وربما أشد. قبل الاختلاف الديني، التاريخي والقومي، فان امكانية تقسيم القدس ببساطة هي أمر بعيد عن الواقع، وقبل النقاش حول العدالة والحقيقة التاريخية فان التقسيم بشكل عام ليس أمرا ذا صلة. هو ربما يمكن على الورق وبرسم خط على الخارطة ولكن ليس على الارض. مؤيدو التقسيم يطرحون حجتين مركزيتين لصالح ذلك: حجة ديمغرافية وحجة أمنية. الحجة الديمغرافية تمس بالحاجة إلى حماية الاغلبية اليهودية في القدس بواسطة فصل الاحياء العربية عنها. هذا "الانفصال" معروض كحتمية لا يمكن تجاوزها، ازاء مواصلة توجه تقلص الاغلبية اليهودية في المدينة وامكانية أن يتسارع هذا التوجه. الحجة الامنية تطرح على خلفية موجات العنف والإرهاب التي تخرج أكثر من مرة من الاحياء العربية في شرقي القدس. الحجة هي أن الفصل على هيئة تقسيم ستُحسن أمن السكان اليهود في المدينة. هذا المقال يريد تفنيد هاتين الفرضيتين الاساسيتين. **تقسيم القدس وفصل الاحياء العربية عنها من شأنهما أن يجرا القدس إلى ضائقة امنية صعبة ومضاعفة، وأن يحولا الاحياء اليهودية إلى أكثر عرضة للضرر وبمعقولية كبيرة ـ حتى أنها ستمنع معالجة امنية استخبارية يومية ومركزة للإرهاب الفلسطيني والإسلامي. هذا الإرهاب، يصرح الذين يوجهوه منذ اليوم، لن يتوقف بعد التقسيم.** اضافة إلى ذلك: التقسيم، هكذا سنجد، ليس فقط لن يكون جيدا بالنسبة للاغلبية اليهودية في القدس، لكن من شأنه الاضرار بها. **المشكلة الديمغرافية قائمة ولكن هناك طرق أكثر شجاعة وأقل خطرا لمعالجتها، بدلا من الهرب منها وأن نجلب على القدس كارثة امنية وديمغرافية، لا سمح الله".**

وأضاف: " تقسيم جديد اليوم سيحول العديد من الاحياء الواقعة على طول خط التماس الحالي إلى احياء حدودية، التي بإحتمالية كبيرة ستعاني من العمليات الإرهابية، محاولات اطلاق النار، السرقات، إنخفاض قيمة الشقق وأمور إضافية. براعم لتوجه كهذا بدأت في الصيف الاخير خلال أحداث "الانتفاضة المقدسية" في احياء بسغات زئيف، التي تعرضت لعدة احداث اطلاق نار من مخيم شعفاط وبالقرب منه. في ظروف أشد وفي بداية سنوات الـ- 2000 ترك الكثير من سكان حي غيلو منازلهم، في الوقت الذي أطلقت فيه النار عليهم من بيت جالا المجاورة التي سُلمت للفلسطينيين. الحالة النفسية في الاحياء اليهودية التي أقيمت في القدس بعد 1967 شمال وجنوب وشرق الخط الاخضر القديم، تشير إلى وضع مشابه. الانفصال عن الاحياء العربية المجاورة من شأنه تحويل الاحياء اليهودية المجاورة لها اليوم إلى احياء حدودية و إلى خط حدود، ويؤدي إلى هجرة (هرب) اليهود من هذه الاحياء، مثلما حدث في القدس في 1948. في ظل عدم وجود ما يكفي من الشقق السكنية في القدس ونظرا لارتفاع اسعار السكن في المدينة، سيشق العديد من هؤلاء المهاجرين طريقهم إلى خارج المدينة، سواء إلى محيطها أو إلى مناطق أبعد. هذا يشكل خسارة ديمغرافية يهودية أولى وليس مكسبا ديمغرافيا. في المقابل ـ تقسيم المدينة والانفصال عن الاحياء العربية سيؤدي إلى موجة هجرة

اخرى لسكان عرب إلى الجانب الاسرائيلي من القدس. عملية مشابهة حدثت في السابق عند اقامة جدار الفصل في القدس. عشرات آلاف العرب انتقلوا إلى الجانب الاسرائيلي من الجدار كي لا يخسروا الحقوق الكثيرة التي يحصلون عليها من مكانة "ساكن" التي لديهم".

وقال حول ضرورة تغيير الواقع الديمغرافي لصالح اليهود: "مرارا وتكرار تبين البحوث أن السبب الاساسي لمغادرة اليهود للقدس هو النقص الشديد في الشقق والثمن المرتفع للرصيد القليل القائم. في القدس بني في العقد الاخير حوالي 2000 شقة في المتوسط سنويا، في حين أن الطلب السنوي يصل إلى أكثر من 4 آلاف. ويؤثر على تقليص البناء ضغوط سياسية لا تستطيع اسرائيل الصمود في وجهها وكذلك نضال هيئات خضراء. استطلاع اجراه مؤخرا معهد القدس لبحوث اسرائيل لصالح مكتب شؤون القدس اظهر أنه في وسط القطاعات الثلاثة اليهودية في المدينة ـ العلماني والحريدي والمتدين ـ فان السكن هو السبب المركزي لترك القدس. كما أن صورة التاركين مقلقة: معظمهم من الشباب ومن ذوي الثقافة العالية، ايضا جمهور حريدي بأعداد تتزايد (وليس فقط علماني) يغادر القدس. لكن ليس فقط الشقق هي السبب... عشرات القرارات الحكومية التي استهدفت تعزيز القدس كي تجذب اليها السكان، بقيت على الورق أو تم تطبيقها جزئيا فقط... البارز منها هو قرار نقل مكاتب حكومية ومؤسسات حكومية إلى القدس، تمثيلية تواصلت منذ سنوات طويلة. عشرات القرارات لم تنفذ، استهدفت تشجيع القادمين إلى المدينة بصورة مالية، وتحويل السكن في القدس إلى أمر مُجدي، وكذلك تحويل المشاريع في المدينة لتصبح مربحة. فحص تلك القرارات يبين، ضمن امور اخرى، أنه بدون مضاعفة البناء السنوي وتطبيق قرارات حكومية كثيرة هدفت إلى جذب السكان للمدينة، سيواصل الكثير من اليهود مغادرة القدس. هناك مخططات اخرى يمكنها التأثير وحتى وقف توجه القضم المتواصل للاغلبية اليهودية الذي يصل اليوم إلى 62 بالمئة فقط. قبل بضع سنوات قررت الحكومة انشاء بلدية عليا وادخال فعليا (بصورة ادارية وليس سيادية) إلى داخل حدود القدس حوالي 120 ألف يهودي آخر. لقرار لم ينفذ، الحديث يدور عن سكان يسكنون في حدود "القدس الكبرى"، في مستوطنات مثل معاليه ادوميم وبيتار وجفعات زئيف. امكانية اخرى تطرح هنا لأول مرة هي اقامة سلطة محلية منفردة، بسيادة اسرائيلية، لسكان الاحياء العربية شمالي القدس الذين بقوا "خارج الجدار". رسميا يدور الحديث عن قدس تحت سيادة اسرائيل. عمليا الحديث عن مناطق "مباحة" التي يختفي منها جوانب عديدة من السلطة والسيادة الاسرائيلية. ايضا بلدية القدس لا تعمل في تلك المناطق ولا تعطي لسكانها الخدمات التي يحتاجونها. حتى رئيس بلدية القدس نير بركان يطالب بالانفصال عن هذه الاحياء. **من عملية كهذه يمكننا جميعا أن نكسب: اقامة سلطة كهذه ستزيل من حدود المدينة عشرات آلاف العرب بدون سحب بطاقة هوية "ساكن" التي يحملونها، وبدون أن تتغير السيادة الاسرائيلية في المنطقة،** وبصورة يقل فيها العبء الاقتصادي على بلدية القدس من جانب، ومن الجانب الآخر تزيد المكافأة الاقتصادية للعرب الذين من اجلهم سيقام مجلس محلي مستقل".

وأضاف: "اغلبية الفلسطينيين في يهودا والسامرة يعتبرون انفسهم طوال سنوات، في الاستطلاعات المتكررة، داعمين للعمليات الإرهابية في القدس وانهم لا يتنازلون عن تطبيق "حق العودة وبرنامج المراحل، ايضا في القدس. ممثلون من السلطة الفلسطينية أعدوا منذ سنوات قوائم للممتلكات العربية غربي القدس (7 آلاف مبنى) التي يطالبون باعادتها للفلسطينيين. في القدس ضعفت في السنوات الأخيرة قوة السلطة الفلسطينية وفتح وزادت قوة حماس وحركة حزب التحرير المعارضة لكل تسوية في المدينة. في الماضي غير البعيد كانت السلطة الفلسطينية شريكة في الإرهاب وتملصت من العمل ضده. ايضا اليوم فان تعاون السلطة في وقف الإرهاب محدود، وهو متأثر بالحاجة الداخلية للحفاظ على وحدة الصف الفلسطيني وعلى علاقات معقولة مع حماس. على مدى سنوات استنفد نصيب عرب شرقي القدس في وظائف التعامل (جمع معلومات استخبارية واختيار اهداف ممكنة)، **لكن منذ الانتفاضة الثانية فانهم يأخذون دور مركزي في تنفيذ العمليات الإرهابية في القدس، ودورهم في تنفيذ مباشر للإرهاب في القدس زاد بدرجة بارزة.** مواصلة السيطرة الامنية الاسرائيلية في الاحياء والقرى في شرقي القدس أمر حيوي. وفي الاساس من اجل احباط اطلاق النار من الاسلحة الخفيفة من هذه الاحياء باتجاه احياء يهودية. هذا الخطر تجسد، كما اسلفنا، في اطلاق النار المتواصل في السنوات 2000 ـ 2004، من بيت جالا التي سلمتها اسرائيل للفلسطينيين، على غيلو المجاورة لها. في المقابل، احداث اطلاق النار من مخيم اللاجئين شعفاط على حي بسغات زئيف خلال "الانتفاضة المقدسية" كانت فردية، ولم يكن اطلاق النار منهجيا. السبب في الفرق واضح: الحضور الاسرائيلي في شعفاط حتى لو كان محدودا مقابل غيابه في بيت جالا. الامر يمثل جيدا إلى أي درجة تعتبر مواصلة السيطرة حيوية امنيا واستخباريا في الاحياء العربية في القدس. صحيح أن عشرات من عرب شرقي القدس نفذوا في السنوات الاخيرة اعمال خطيرة في المدينة، لكن عمليات عديدة اكثر بعدة مرات ـ عددها بالمئات ـ احبطت قبل تنفيذها بسبب الحضور الاستخباري والامني الاسرائيلي في قرى واحياء شرقي القدس. تقسيم المدينة لن يُمكن حضورا امنيا واستخباريا من هذا النوع".

موقع "إن آر جي"؛ بتاريخ 2.6.2015؛ جبريل رجوب عنصري ومعادي للسامية (الملحق الثالث)

تحت عنوان " حان الوقت لطرد جبريل الرجوب من هنا" نشر موقع "إن آر جي" بتاريخ 2.6.2015 مقالة كتبها الصحافي زئيف كام، ادعى انه "يجب تعريف جبريل الرجوب بالكلمات المناسبة له – داعي للحرب وكاره اليهود".

وقال: "عندما قرر الرجوب التهجم على كرة القدم الاسرائيلية بمحاولة لاستهدافه، فهو كان ايضا على استعداد للتضحية بفرق كرة القدم العربية التي تلعب في بطولات الدوري المختلفة في اسرائيل، بما في ذلك الدوري الممتاز. وايضا في المنتخبات الوطنية هناك لاعبين عرب ، كمثال كبير للتعايش الحقيقي الذي ينتج تحديدا من الرياضة. **والموضوع ان رئيس الاتحاد الفلسطيني لم يسع لتعزيز اي شيء يتعلق بنشاطات الرياضية في السلطة الفلسطينية. فهو جاء فقط للتخريب. دون اي تحرك مثير للاعجاب، دون اي محاولة لتسجيل هدف. فقط تعطيل لعبة**

الخصم. هذه طريق جبريل الرجوب. المشكلة الحقيقية مع الرجوب بأنه عنصري ومعادي للسامية، الذي عمل في السنوات الاخيرة على تشجيع الاعمال الارهابية وتخليد المخربين".

أضاف: **"على سبيل المثال، منح الرجوب رعايته لبطولة خلدت اسم المخرب ابو جهاد، الذي كان مسؤولا عن موت لا يقل عن 125 من الاسرائيليين. كما وعرّف رجوب مرة مباراة بين المنتخب الاسرائيلي والمنتخب الفلسطيني بانها جريمة ضد الانسانية.** وهذا الرجل "الجماهيري" عرف دقيقة الحداد لذكرى اللاعبين الاسرائيليين الذين قتلوا في اولميادة ميونخ بالعنصرية. كلنا نعرف ان القتلة في الهجوم الارهاب في ميونخ كانوا فلسطينيين. اذا كانت محاولة ذكرى الضحايا عنصرية، فبحسب فنان كرة القدم الفلسطينين، ليس من الصعب التخمين ما هو رأيه عن المخربين انفسهم. **حان الوقت لتعريف هذا الرجل الملوس بالكلمات المناسبة له- داعي الحرب وكاره اليهود. بدلا من السماح له بركلة افتتاح مباراة كرة القدم، حان الوقت لركله وطرده من حياتنا".**

صحيفة "يديعوت احرونوت"؛ بتاريخ 2.6.2015؛ مقاطعة اسرائيل (الملحق الرابع)

نشرت صحيفة "يديعوت احرونوت" بتاريخ 2.6.2015 مقالة كتبها يوعاز هندل انتقد من خلالها حركات المقاطعة ضد اسرائيل.

وقال: "في 2 حزيران 1964، في أحد الاماكن الاكثر جمالا في القدس – فندق الاقواس السبعة في جبل الزيتون، شكل احمد الشقيري منظمة التحرير الفلسطينية. ينبغي أن نتذكر هذا التاريخ جيدا عند التعامل مع حركة المقاطعة BDS العالمية. قبل ثلاث سنوات من احتلال يهودا والسامرة، ثلاث سنوات قبل أن تصبح دولة اسرائيل ظاهرا مصدرا لانعدام الاستقرار في الشرق الاوسط. قبل ثلاث سنوات من غدو الفلسطينيين (حسب الرواية المناهضة لاسرائيل) شعبا مقموعا. وكان هدف المنظمة الكفاح المسلح ضد دولة اسرائيل. ليس من أجل اقامة دولة فلسطينية مستقلة بل من اجل الغاء الدولة اليهودية المستقلة التي نجت من حرب 48 ضد كل الاحتمالات.هذه القصة هي الاساس للكفاح الحالي ضد حركة المقاطعة ضد اسرائيل. من يعتقد أن هذا انتظام ضد السياسة الاسرائيلية يفوت الهدف، فالكفاح هو ضد وجود اسرائيل بصفتها هذه".

أضاف: "المشكلة الاكبر مع حركة BDS هي ان الحديث لا يدور عن كفاح مسلح بل عن كفاح في سبيل الوعي. حرب غير متماثلة على الرأي العام، على الشرعية ومدى التأييد. والسلاح هو الادعاءات بخرق حقوق الانسان – معظمها مشوه، واحيانا خيالي تماما. والجبهة توجد في الغرب، في الدول الليبرالية التي تنتمي اليها اسرائيل. مفهوم الحرب غير المتماثلة يستهدف شرح ما يحصل عندما يكون جيش كبير وقوي يقاتل ضد منظمات عصابات الارهاب. كل اسرائيلي عادي يعرف قيود القوة. استخدام حماس للاولاد والمدنيين كدرع بشري. وكل ذلك كي يمتنع الجيش الاسرائيلي عن اطلاق النار. اما بالنسبة لمنظمات الارهاب، بالمقابل، فلا توجد قواعد وقيود اخلاقية. هكذا في القتال وهكذا في الكفاح ضد اسرائيل بواسطة الـ BDS. حرب لا توجد فيها قواعد، لا توجد قيود اخلاقية ولا توجد حقيقة وكذب. في ايار قبل 13 سنة بالضبط التقطت بالصدفة طائرة صغيرة بدون طيار عسكرية جنازة وهمية في مخيم جنين للاجئين. وكان على الحمالة فلسطيني شاب ملفوف بعلم يحيط به الناس. والهدف هو لائحة اتهام اخرى ضد الجيش الاسرائيلي بعد عملية "السور الواقي". تلفيق آخر بجرائم حرب وانتزاع التنديد في أرجاء العالم بمذبحة لم تقع ولم تكن. وقد تحطمت الخطة في اللحظة التي سقطت فيها الحمالة واختفى الشاب. يهرع بساقيه الميتتين نحو الزاوية. بعد **هذا الحدث جاء ايضا الفيلم الكاذب لمحمد بكري "جنين جنين" الذي روى مذبحة في مخيم اللاجئين واصبح شائعا في منظمات حركة الـ BDS وهكذا ايضا الادعاءات في نهاية 2013 عن قتل شعب ترتكبه اسرائيل بحق البدو في النقب – على خلفية خطة تسوية الاراضي. هذه هي اوصاف عرفات عن تسميم المياه من جانب اسرائيل، او اوصاف زوجته عن تسميم عرفات نفسه على ايدي الاسرائيليين ومئات اخرى من الاكاذيب التي تصبح حقائق لدى مؤيدي الـ BDS.**

قال: "دولة ديمقراطية ذات سيادة لا يمكنها ان تكذب، تلفق أو تدعي ادعاءات بلا اثباتات حقيقية. هناك احيان تخطيء فيها الجهات الرسمية، وهناك أحيان عديدة لا تروى فيها الاحداث، ولكن لدولة مثل اسرائيل توجد قيود. لا يمكن اللعب بقذارة في المعركة على الوعي. ان نجاح حركة

الـ BDS هامشي بتعابير اقتصادية ولكنه ذو مغزى في أنه يخلق عالما افتراضيا فيه الخير هو الشر والعكس. بعض من شركاء المنظمات الفلسطينية هم يهود، بل واسرائيليون، يريدون سياسة اخرى، ولا يرون من وراء الـ BDS رغبة في خلق دولة اخرى. اسرائيل غير كاملة – هناك ما يمكن تحسينه – ولكن المسافة بين الادعاءات التي توفر نزع الشرعية والواقع هي المسافة بين الكذب والحقيقة. كيف الكفاح؟ قبل كل شيء من خلال المعرفة بما يحصل وليس أقل اهمية من ذلك المعرفة بما حصل".

صحيفة "يديعوت احرونوت"؛ بتاريخ 2.6.2015؛ الفلسطينيون يتعلمون من المدرسة النازية (الملحق الخامس)

نشرت صحيفة "يديعوت احرونوت"؛ بتاريخ 2.6.2015 مقالة كتبها نوح كليجر ادعى ان الفلسطينيين ينشرون الاكاذيب ضد اسرائيل في العالم كما كان يفعل جوزف جِبلِز، وزير الدعاية السياسية في عهد هتلر.

وقال: "كان جوزف جِبلِز، وزير الحملة الدعائية للرايخ الثالث، دون ادنى اشك اخر على العالم واليهود من الفوهر ادولف هتلر. والسبب لذلك انه عرف نشر الاكاذيب وتحوليها كحقيقة لاقناع الغالبية الالمانية بضرورة افعالهم الاجرامية لصالح مستقبل "الرايخ ابن الاف سنة". لا شك ان اعداء اسرائيل تعلموا جيدا نظرية غلوبز. وعلى مدى عشرات السنين ينشرون الاكاذيب على الدولة اليهودية وعلى اعمالها الاجرامية على ما يبدو. ورويدا ورويدا نجحوا باقناع الغرب، بانه وباغلب الحالات لا يعرفون الحقائق".

أضاف: " للأسف الشديد، لم تفهم اسرائيل في الوقت المناسب مدى ضرر الحملة الدعائية الكاذبة بها وبمصالها، وفوتت امكانية الرد بقوة ومنع تهجمات عديدة ضدها. عمليا، حتى اليوم لم تصغ حكومات اسرائيل المختلفة برنامج واضح ومُجدي لصد مبادرات منظمات البي دي اس، التي تعمل في الجامعات في الولايات المتحدة الامريكية ودول غربية اخرى".

وقال: " والان يعتقد الفلسطينيين ومؤيديهن الذين وجدوا جبهة جديدة، مهمة وشعبية اكثر من مقاطعة منتجات اسرائيلية- الرياضة. "هيا بنا تعمل لطرد اسرائيل من اتحادات مختلفة ولجان اولمبية". هكذا قال جبريل الرجوب لشركائه في النضال، لكن المحاولة الاولى للمس باسرائيل من خلال تعليق عضويتها من الفيفا فشل. واضطر رجوب العودة مع اقتراحه الى رام الله بخفي حنين. على الرغم من هذا الانجاز، على **اسرائيل ان تنتقل الى هجوم عكسي منظم بمحاولة لاقناع العالم بأن ادعاءات الفلسطينيين بأغلب المواضيع، ان لم تكن جميعها، ليسوا الا اكاذيب كبيرة مصدرها من مدرسة جِبلِز. لانه وعلى الرغم من الاخفاق ، لا شك ان الفيفا كانت محاولة اولى، وحان الوقت لاسرائيل ان تستيقظ وان لا تسمح لاعدائها الفوز بالجبهة الدعائية".**

صحيفة "معاريف"؛ بتاريخ 3.6.2015؛ "الرياضة الفلسطينية إرهاب وكذب" (الملحق السادس)

نشرت صحيفة "معاريف" بتاريخ 3.6.2015 مقالة كتبها نداف هعتسني هاجم من خلالها جبريل الرجوب وزعم أن الرياضة الفلسطينية تعني "الإرهاب والكذب".

وقال: "المتحدثون بإسم رئيس الحكومة يعتبرون أن ما حدث في الفيفا هو انتصار كبير. صحيح أنه لم يتم طردنا من الفيفا ولم يتم التصويت، لكن ذلك لا يعني أن ما حدث هو انتصار. مجرد الانشغال في هذا الامر، واقامة اللجنة التي ستراقبنا، تسببت بالضرر لنا. هذا اضافة الى محاولات المقاطعة التي تنتظر خلف الزاوية. بشكل عام، الطريقة التي عالجنا بها ازمة الفيفا تشير الى طريقة التعامل مع مجمل الامور والجهود للاطاحة بنا. إن من يصمم على تسمية هذا انتصار قد يكتشف أن هذا انتصارا يشبه الهزيمة، وسنقول – انتصار آخر كهذا وننتهي. السبب لذلك بسيط:

الفلسطينيون وباقي الأعداء يلعبون ضدنا لعبة قذرة ومخادعة، ويتجاوزون الخطوط الحمراء. أما نحن فنعتقد بسذاجة أننا نستطيع عن طريق المصافحة بالأيدي ، افشال وانهاء المؤامرات ضدنا. مع أن لدينا الكثير من الوسائل لاستخدامها ضد العدو الذي يحرض علينا، وبطريقة تتسبب له بالألم، لكننا لا نفعل ذلك، وخطوة وراء اخرى نتجه نحو الهاوية".

وأضاف: "خذوا مثلا الشخص الذي صافحه عوفر عيني وبنية طيبة في مقر الفيفا – جبريل الرجوب. الشخص الذي اقترحت وزيرة الثقافة ميري ريغف الالتقاء به والتحدث معه عن الرياضة والسلام. الرجوب هو ارهابي كبير، فاسد ومن أعلن مؤخرا أنه لو كان لدى الفلسطينيين قنبلة نووية لكان استخدمها ضدنا، من يزعم أننا نستطيع تعليم هتلر ما هي القسوة، ويقول إن الفلسطينيين هم العدو رقم واحد لاسرائيل – التي لن يكون تطبيع معها أبدا. هذا الشخص يغير الوظائف في كل مرة حسب مؤامرته. وقد كان محبوبا على رجال اوسلو ووعد بالقضاء على حماس، ولعب كذبة مبادرة جنيف وهو يتخفى الآن بالزي الرياضي. لكن مثلما في كل مرحلة من مراحل حياته فان هدفه هو القضاء علينا، والجهاز الذي وقف على رأسه قتل اشخاصا ساعدوا اسرائيل، بل قيل في المحكمة إن الرجوب شخصيا مسؤول عن خطف وتعذيب عربي من سكان القدس اشتبه فيه بالتعاون مع اسرائيل. هذا الشخص يقومون بمصافحته ويتحدثون معه حول الرياضة والاخوة. هذا الشخص الذي تحصل عائلته على مخصصات التأمين الوطني ونحن نعرف عنه الكثير من التفاصيل المحرجة. إن لدينا القدرة على الحاق الضرر به بواسطة تقييد الحركة ومرورا بالمحاكمة وانتهاء بالفضح الداخلي في المجتمع الفلسطيني. لكننا لا نفعل أي شيء ونحن نستمر بالسماح له باجراء حملة كاذبة وصورية ضدنا. الوسائل ضد الرجوب يجب استخدامها بعقلانية كي لا يتحول الى شخصية مقدسة ومعذبة. لكن يجب محاربته كما يحاربنا، دون قيود. وها نحن لا نكشف وجهه الحقيقي حيث لا نقوم بالاعلان أنه اذا كان هذا هو رمز الرياضة عندهم، **فان كلمة رياضة بالفلسطينية تعني الارهاب والكذب.** إننا نعاني من هذه الأعراض في كل ساحة. هكذا فإن شخصًا مثل ألون ليئال، الذي اعترف أنه يعمل في اوروبا لصالح دولة فلسطينية لم يُحاكم بعد. **نحن ندفع للفلسطينيين اموال الضرائب ولا نأخذ من اوروبا والولايات المتحدة ثمن الابقاء على سلطة أبو مازن.** يتضح أن شعب الكتاب وأمة الهاي تيك يرفضون استخدام الفطرة السليمة وغريزة البقاء الأساسية".

موقع "كيكار هشبات"؛ بتاريخ 3.6.2015؛ التحريض على المصلين الفلسطينيين في الأقصى (الملحق السابع)

تحت عنوان "شكوى في الشرطة: عربيات هاجمن صاعدين لجبل الهيكل" نشر موقع "كيكار هشبات" الديني بتاريخ 3.6.2015 خبرًا تحريضيًا ضد المصليات في المسجد الأقصى لمجرد انهن منعن نشطاء اليمين من استخدام مرافق المسجد الأقصى.

وزعم الخبر: "مجموعة عربيات من "المرابطات" حاولت منع نشطاء صعدوا إلى جبل الهيكل ليشربوا المياه من الحنفيات واعترضوا الزيارة مرارًا وتكرارًا. جلعاد هداري، ناشط جبل الهيكل قال أنه هوجم وقدم شكوى للشرطة. **"خلال كل الزيارات الجبل الهيكل في الشهرين الأخيرين الوضع يزداد خطورة وإنحدارًا يومًا بعد يوم، لا يوجد قانون ولا يوجد من يحاسب مثيري الشغب في جبل الهيكل. إنهم يسمحون لأنفسهم بالصراخ، التهديد، ومهاجمة والمس بخصوصية الجبل والشرطة لا تبالي.** أنا أتوقع من الوزير أردان أن يفعل شيئًا فورًا". المحامي ايتمار بن جفير، **محامي هداري قال اليوم أن موكله ينوي اتخاذ خطوات ضد خارقات القانون وضد الشرطة التي تبدي وفقًا لإدعائه "عجزًا مذهلًا".**

موقع "إن آر جي"؛ بتاريخ 3.6.2015؛ العرب عطشى الدماء (الملحق الثامن)

نشر موقع "إن آر جي" مقالة كتبتها الكاتبة جليت ديسطل أطبريان انتقدت من خلالها دولة اسرائيل على تمويلها لمسرحية عن قصة لوليد دقة.

وقالت: "موشيه تمام، شاب في التاسعة عشرة، خرج لعطلة من الجيش مع صديقته. **وبعد ذلك خطفه اثنان من العرب عطشى الدماء وقُتل بشكل وحشي**. بعد عدة ايام تم القبض على وليد قة، من خطط للقتل وحُكم عليه بالسجن بالاسرائيلي. وتبين ان ليس له طموحات للقتل فقط وانما طموحات فنيه _ فقط كتب مسرحية باسم "الزمن الموازي". وقرر مسرح الميدان العربي في حيفا عرض قصة القاتل المقموع وقامت بلدية حيفا الى جانب وزارة الثقافة بتمويل المسرحية من اموال ضرائبنا. واذا سألتم المسرح يقول لكم ان المسرحية لا تدور احداثها عن قصة حياة وليد دقة، وانما فكرة شاملة. **ابدا وابدا لم أشعر ان الدولة سرقت من جيبي اموالا لغرض حقير كهذه الحالة".**

הملاحق

الملحق الاول:

הפסיכולוגיה של הטרור

דאעש ממשיך להתפשט, ולכאורה זה רע לכולם ־ ארגון הטרור הרצחני אינו מבדיל בין יהודים, מוסלמים סונים או מוסלמים שיעים ־ אבל נכון לעכשיו, הוא הבולם היחיד של ההתפשטות האיראנית, רק שלא ברור כבר מה גרוע יותר

ד"ר ראובן ברקו

האיראנים הצהירו בשבוע האחרון כי המזרח התיכון הפך לשדה קרב המנוהל נגדם "באמצעות שליחים ",והם נערכים כדי לנצח. גם נשיא רוסיה ולדימיר פוטין האשים את דאעש ואת קבוצות הטרור האיסלאמיות האחרות בכך שפעילותם גוררת התערבות של כוחות חיצוניים במוקדי סכסוך בעולם.

במסגרת ההתפשטות והפגנת הכוח האיראנית מרחיבים האיראנים את מערך פעילותם הימית בהצהרה מתריסה כי מדינות האזור אינן מהוות כל איום נגדם, וכי הם ימשיכו להפגין נוכחות בים סוף, במפרץ הפרסי, באוקיינוס ההודי ובסין.

האיראנים לא ויתרו על מאחזיהם בתימן האמורים לספק להם שליטה עתידית על מעבר באב אל-מנדב, כפי שלא ויתרו על מיצרי הורמוז ועל שלושת איי אבו מוסא השייכים בעצם לבחריין.

הם ממשיכים במשלוח אספקה "הומנית" למורדים החות'ים (שיעים) בדרך הים לתימן. עתה נערכים האיראנים לחתום חוזה המסדיר את גבולות השפעתם עם נסיכות עומאן במבואות מיצרי הורמוז.

מצידה המנוגד של המשוואה קורא אובאמה למדינות נאט"ו להצטרף למסע הצבאי נגד ארגון דאעש, וזאת חרף לא מעט סימני שאלה סביב מעורבותה של וושינגטון במשבר, בידיעה כי לחימה נגד המדינה האיסלאמית מחזקת בעצם את איראן, את עיראק השיעית, את בשאר אסד, את חיזבאללה ואת רוסיה (הזקוקה למשטר אסד לצורך המשך השימוש של רוסיה בנמלי המים החמים בטרטוס ובלטקיה).

עד כה הוגדר "הפרויקט הציוני" כאויב האיסלאם הראשון . עתה מתקרא האיום האיראני-שיעי על האיסלאם הסוני "הפרויקט הצפיוני" (על שם האסכולה השיעית-צפווית, כמשקל לציונית).הפצצות הקואליציה מן האוויר נגד דאעש מתפרשות בשטח כתמיכה אמריקנית בציר האיראני-סורי-חיזבאללה.

בראיית מדינות ערב הסוניות פוגעים האמריקנים בעצם בכוח היחיד הבולם עבורם את התפשטות איראן. הדבר מתקבל בחוסר הבנה של מניעי ארה"ב באזור. הרפיסות שגילה הממשל האמריקני בניהול המשא ומתן עם איראן, הולידה חשדנות נוספת בקרב מדינות ערב הסוניות, וחוסר אמון גובר כלפי הממשל האמריקני.

גורמי ביטחון אמריקניים הביעו אכזבה מהישגיו של הצבא העיראקי שחומש ואומן על ידיהם. הם ביטאו אכזבה מנפילתו המשפילה והמפתיעה של אזור מוסול בידי המדינה האיסלאמית אשתקד. השנה שוב קרס הצבא העיראקי בקרבות, ורמאדי נפלה בידי המדינה האיסלאמית.

פרשנים מסבירים את הנחיתות העיראקית בכך שתשתיתו של ארגון דאעש בנויה מקציניו הסונים המנוסים והמתוסכלים של הנשיא סדאם חוסיין ,שפוטרו על ידי האמריקנים והם מלאי מוטיבציה דתית ונכונות מוכחת להקריב את חייהם לטובת ביצוע משימותיהם.

הסכר האיסלאמי

מנהיגי מדינות ערב פוחדים לשלוח חילות משלוח קרקעיים ולהתערב יבשתית במוקדי עימות עם שלוחיה של איראן, למרות שהקימו צבא משולב תחת הכותרת "מדינות הברית של המפרץ ".מעבר לחשש מאבידות חוששים מנהיגי ערב גם ממעורבות ומעימות ישיר עם איראן עצמה.

כיוון שכך, הטורקים, בשיתוף עם הסעודים והקטארים, מעדיפים לסייע לאנשי המדינה האיסלאמית תוך שהם מכנים אותם "אופוזיציה מתונה ",או "המורדים ",שעה שחלק הארי הוא בעצם דאעש, אל-קאעידה או ג'בהת אל-נוסרה. בשיח הבין-ערבי הסוני מכנים הערבים ברגשות מעורבים את דאעש "הסכר הסוני" וסבורים שאם ייפרץ, ייכבשו כל בירות ערב.

ואכן, המדינה האיסלאמית מימשה הצלחות ותנופת התקדמות בסידרת הישגים אסטרטגיים המנתקים בפני הממשל העיראקי את צירי התנועה מעיראק לעבר סוריה וירדן ובולמים בכך את האמביציות האיראניות.

כמו כן, הצליחה המדינה האיסלאמית לנתק גם את צירי התנועה והמעברים ההכרחיים בתוך סוריה ועריה ולחסום את גבולותיה תוך הקזת דמו של ארגון חיזבאללה. הישגים אלה הם מהלומה לא מבוטלת לקואליציה האיראנית ובעלי בריתה.

כך הגיעה ההיסטריה גם ללבנון. מזכ"ל חיזבאללה, חסן נסראללה, הסביר בנאום לאחרונה עד כמה גורלי הוא המאבק וקרא הן לצבא לבנון והן למנהיג הסוני סעד אל-חריר לסייע.

נוכח הביקורת הקבועה (גם של מנהיג הדרוזים ג'ונבלאט) על כך שחיזבאללה מושך את לבנון ללחימה לא לו, הסביר נסראללה כי ה"תכפיריין" (מטילי הדופי במוסלמים האחרים ככופרים) ירצחו ויאנסו וימכרו לעבדות את הלבנונים כולם, כולל את המוסלמים הסונים הנחשבים בעיני דאעש לכופרים.

חרף היותם "סכר סוני" מהווה התקדמותה וצבירת כוחה של המדינה האיסלאמית הן בגבול ירדן והן בלבנון נשיפת עורף מדאיגה ורבת ניגודים במדינות ערב. תאוצה זו יוצרת גל הצטרפות של ארגוני טרור איסלאמיים רדיקליים באזור (סיני) ובאפריקה, המצהירים על נאמנותם וכפיפותם למדינה האיסלאמית.

במדיניות הטרור וההפחדה מממשים בכירי המדינה האיסלאמית את מורשת האיסלאם הגורסת כי יש להכין את כל העוצמה הצבאית כדי להטיל אימה על אויבי האל והאיסלאם. ברצף התקדמותם הם מממשים גם את תורת המובלעות האיסלאמית בחשאי ובגלוי, גם באירופה ובארה"ב, בדרך להקמת הח'ליפות האיסלאמית העולמית.
מנהיגי מדינות ערב והאיסלאם מצויים בדילמה. חרף הגורל המר הצפוי להם מידי דאעש, נאלצות מדינות אלה לגבות את ארגוני הטרור האיסלאמיים כדי לבלום באמצעותם כ"פרוקסי" את איראן וגרורותיה.
במחצית השבוע הודיע שר החוץ הטורקי כי טורקיה החלה לאמן ולחמש את כוחות האופוזיציה המתונים נגד אסד, וזאת לאחר שהטורקים תמכו בחשאי בארגוני הטרור האיסלאמיים בעיראק ובסוריה לאורך תקופה ארוכה - חימשו אותם, מימנו אותם, איפשרו זרימת מתנדבים דרכם ורכשו מהם נפט.
הטורקים עושים שימוש בדאעש גם כדי למנוע מהכורדים להקים מדינה עצמאית. אלא שדווקא הכורדים, להבדיל מאחרים, מגלים יכולת לחימה ומצליחים לבלום את דאעש בגזרתם.
ארגון המדינה האיסלאמית מגלם בשיטת לחימתו את עקרונות הלחימה של השליח מוחמד, שכללו בין היתר קרבות ניידים, עימות ונסיגה. אז היו אלה פשיטות סוסים, והיום מדובר בשיירות ג'יפים חמושים, שריון וניצול השלל.
תפקיד מרכזי בתנופת ההתקדמות מילאו, ועודן ממלאות, התעמולה וההפחדה. השליח אמר כי הוא מטיל אימה על צבאות יריביו ומכניע אותם ימים רבים לפני הגעתו לזירת העימות עימם. דאעש אכן בונה על בלעדיות בלוחמה הפסיכולוגית מטילת האימה ובאינפורמציה. כשחוסל סדאם חוסיין, ששימש אנטי-וירוס שניטרל את איראן, גאה האיום האיראני. עתה משמש ארגון המדינה האיסלאמית אנטי-וירוס לאיראן ולגרורותיה.
הערבים חוששים, וכך גם אנחנו, כי אם יחוסל דאעש - יוסר המכשול האחרון בפני איראן.
הבעיה היא שדאעש הוא חיידק טורף שיתקוף אחר כך גם את הערבים, היהודים ואת העולם כולו. בינתיים צריכים כולם להתפלל ששני הצדדים ימשיכו לנצח¬ .
http://digital-

edition.israelhayom.co.il/Olive/ODE/Israel/Default.aspx?href=ITD%2F2015%

2F05%2F29

אשליית החלוקה

עוד לפני הוויכוח על צדק וזכויות, חלוקת ירושלים פשוט אינה מעשית. ספר מחקרי חדש של נדב שרגאי, שמפרסם "המרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה",מתריע מפני הצפוי: חשיפה רחבה של שכונות יהודיות לאש נק"ל, מגבלות קשות על יכולות הסיכול והטיפול בטרור, עזיבה יהודית גדולה את ירושלים כמו בחלוקה של תש"ח וכניסה של ערבים רבים לעיר כמו-2005 ¬ ב רעיונות חדשים להתמודדות עם המצוקה הדמוגרפית היהודית בבירה ¬ מיוחד - קטעים נבחרים מהספר

נדב שרגאי

" לפני למעלה-20 מ שנה נקלעה הצמרת המדינית והביטחונית של מדינת ישראל לליקוי מאורות, כשחתמה על "הסכמי אוסלו ".התוצאה היתה טרגית: יותר-15,000 מ פעולות טרור ואיבה נגד מדינת ישראל, למעלה-1,500 מ ישראלים שנרצחו, אלפי פצועים, וסבל רב גם לאוכלוסייה הפלשתינית. חלוקת ירושלים, כך מעלה מחקר זה, עלולה להביא על ירושלים אסון בסדר גודל דומה ואף חמור יותר.
עוד קודם למחלוקת הדתית, ההיסטורית והלאומית, אפשרות חלוקתה של ירושלים פשוט תלושה מן המציאות; עוד קודם לוויכוח על צדק ואמת היסטורית, חלוקה כלל אינה רלוונטית. היא אולי אפשרית על הנייר ובמתיחת קו על המפה, אבל לא בשטח.
חסידי החלוקה, מעלים שני טיעונים מרכזיים בזכותה: טיעון דמוגרפי וטיעון ביטחוני. הטיעון הדמוגרפי נוגע לצורך בשמירה על הרוב היהודי בירושלים, באמצעות "גריעת" שכונות ערביות ממנה. "היפרדות" זו מוצגת ככורח שאין להימנע ממנו, לנוכח המשך מגמת צמצום הרוב היהודי בעיר והאפשרות שמגמה זו תואץ עוד. הטיעון השני, הביטחוני, עולה על רקע גלי אלימות וטרור היוצאים לא פעם מהשכונות הערביות במזרח ירושלים. הטענה היא שהפרדה בדמות חלוקה תשפר את ביטחון האוכלוסייה היהודית בעיר.
חיבור זה מבקש להפריך את שתי הנחות היסוד הללו. חלוקת ירושלים, כך נמצא, וגריעת שכונות ערביות ממנה, עלולות לקלוע את ירושלים למצוקה ביטחונית קשה פי כמה, להפוך את השכונות היהודיות לפגיעות פי כמה, ובסבירות גבוהה - אף למנוע טיפול ביטחוני-מודיעיני, שוטף ונקודתי, בטרור הפלשתיני והאיסלאמי. טרור זה, מצהירים מכוניו כבר היום, לא ייפסק לאחר חלוקה.
יתרה מזאת: חלוקה, כך נמצא, לא זו בלבד שלא תיטיב עם הרוב היהודי בירושלים. היא עלולה דווקא לפגוע בו. הבעיה הדמוגרפית אכן קיימת, אבל יש דרכים אמיצות יותר ומסוכנות פחות להתמודד עימה, במקום לברוח ממנה ולהמיט חלילה על ירושלים אסון ביטחוני ודמוגרפי.
היהודים ייצאו. הערבים ייכנסו
ירושלים - שכחו רבים מאיתנו - כבר חולקה פעם אחת בעבר-1948. ,ב בעקבות אירועי המלחמה וחלוקת העיר עזבו אז תושבים רבים את ירושלים. את מזרח העיר עזבו כשליש מתושביה - 28 אלף תושבים, רובם ערבים-נוצרים. את מערב העיר עזבו כרבע מתושביה-25 ,כ אלף איש, רובם המכריע - יהודים. רק חלקם חזרו לעיר עם שיפור המצב הביטחוני.

חלוקה חוזרת כיום, תהפוך רבות מהשכונות לאורך קו התפר הנוכחי לשכונות ספר, שבסבירות גבוהה יסבלו מפיגועים, ניסיונות ירי, גניבות, צניחה בערך הדירות ועוד (הפרק "המשמעות הביטחונית של חלוקה" מלמד ומפרט על כך רבות).ניצנים להלוך רוח שכזה נבטו בקיץ האחרון, במהלך אירועי "האינתיפאדה הירושלמית ",בשכונת פסגת זאב, שאוימה בכמה אירועי ירי מכיוון מחנה הפליטים שועפט, הסמוך לה.
בנסיבות חמורות בהרבה, בראשית שנות-2000, ה עזבו רבים מתושבי שכונת גילה את בתיהם, בעת שמבית ג'אלה הסמוכה שנמסרה לפלשתינים, נורתה עליהם אש. הלוך הרוחות בשכונות היהודיות שהוקמו בירושלים לאחר 1967 מצפון, מדרום וממזרח לקו הירוק הישן, מצביע על אפשרות דומה: היפרדות מהשכונות הערביות השכנות עלולה להפוך את השכונות היהודיות הנושקות להן כיום, לשכונות ספר ולקו גבול, ולהביא להגירה (בריחה) של יהודים משכונות אלה, בדומה לתהליך שהתרחש בירושלים-1948. ב
באין מלאי מספיק של דירות למגורים בירושלים ובשל יוקר הדיור המאמיר בעיר, ימצאו רבים ממהגרים אלה את דרכם אל מחוץ לירושלים, אם לפריפריה או לאזורים מרוחקים יותר. זהו הפסד דמוגרפי יהודי ראשון ולא רווח דמוגרפי.
מנגד - חלוקת העיר והיפרדות משכונות ערביות, עלולות להביא לגל הגירה נוסף של תושבים ערבים אל "הצד הישראלי" של ירושלים. תהליך דומה כבר התרחש עם בניית גדר ההפרדה בצפון ירושלים :עשרות אלפי ערבים עברו אל "הצד הישראלי" של הגדר כדי לא להפסיד את הזכויות הרבות הנגזרות ממעמד "התושב" שלהם.
הערבים שעברו אל "הצד הישראלי" של הגדר, לא הפכו לציונים. הם ביקשו לשמור על מענקי הביטוח הלאומי שלהם, על הקצבאות השונות ועל שירותי הבריאות שמהם הם נהנים כיום. הם גם ביקשו להמשיך ולהבטיח את הנגישות הגבוהה לכל מקום בישראל, את חופש התנועה והביטוי שלהם וכמובן - את רמת השכר הגבוהה, שממנה הם נהנים באזור הישראלי. מעברה הפלשתיני של הגדר, כל ההטבות הללו מוטלות בספק גדול, או שאינן קיימות כלל.
דוגמה אופיינית לתהליך מגולמת בעלייה החדה במספר תושבי השכונה הירושלמית הערבית בית חנינא לאחר הקמת הגדר: בין השנים 2000-2005 ל גדלה אוכלוסיית בית חנינא-15.5% ב בלבד, אולם בחמש השנים שלאחר מכן (2005-2010), לאחר הקמת הגדר, היא גדלה-39.5%,ב ונכון-2012 ל התגוררו בה (על פי נתוני הלמ"ס 34,840 (תושבים. זהו הפסד דמוגרפי יהודי שני, ולא רווח דמוגרפי.
כך, אפוא, עלולה גריעת שכונות ערביות מהעיר לייצר בעבור הצד היהודי תהליך הפוך מהרצוי: מצד אחד עזיבה של עשרות אלפי יהודים את שכונותיהם שיהפכו לקו גבול, כפי שאירע-1948, ב ומצד שני ,נהירה של עשרות אלפי ערבים אל הצד הישראלי של הגדר, כפי שאירע עם בניית גדר ההפרדה באמצע שנות-2000. ה שני התהליכים עלולים להיות עמוקים פי כמה בהשוואה לעבר, בשל סדר הגודל של האוכלוסיות כיום: כחצי מיליון יהודים-300 וכ אלף ערבים.
להגירה כזאת יש השלכות ביטחוניות ולא רק דמוגרפיות. כבר היום קיים "טפטוף" של משפחות ערביות, העוברות להתגורר בתוך שכונות יהודיות באזורים הנושקים לשכונות ערביות. התופעה קיימת בצמרת הבירה, בגבעה הצרפתית בנווה יעקב, בפסגת זאב ובארמון הנציב. על פי נתוני הלמ"ס לשנת 2010, התגוררו 3,378 ערבים ללא אזרחות ישראלית, בעלי מעמד תושב, בשכונות בירושלים בהן קיים רוב יהודי, בעוד שרק 2,537 יהודים התגוררו בתוך השכונות בירושלים בהן קיים רוב ערבי.
אין דירות בירושלים
כיצד בכל אופן מתמודדים עם הירידה הנמשכת במשקל של האוכלוסייה היהודית בירושלים; עם האפשרות שעוד מעט אולי, הערבים יהיו כאן רוב? העובדות היבשות מלמדות, כי לנחיתות הדמוגרפית הנמשכת של הצד היהודי בירושלים אחראית בעיקר הנטישה הגדולה של היהודים את ירושלים, ופחות - הריבוי הטבעי הגבוה של האוכלוסיה הערבית:
-18 כ אלף יהודים עוזבים את העיר מדי שנה, ורק-10,000 כ באים לגור בה-22 .ב השנים האחרונות עזבו את העיר-370 כ אלף יהודים! אם רק כמחצית מהם היו נשארים בירושלים, הרי בעיר היו מתגוררים כיום לפחות עוד 150 אלף יהודים. כך גם באשר לעתיד: אם את העיר יעזבו בעשר השנים הבאות "רק 10,000 "תושבים יהודים בשנה, כמספר הנכנסים אליה, מצבנו הדמוגרפי יהיה טוב לאין שיעור.
" הצד היהודי" בירושלים אמנם נטל בשנים האחרונות את "ההובלה" מול "הצד הערבי" בסעיפי הריבוי הטבעי ובשיעור הפריון, וביצע מהפך. עם זאת, שינוי זה אינו מבטיח גידול מחודש של הרוב היהודי, מכיוון שלאוכלוסייה היהודית פשוט אין מקומות מגורים בעיר.
שוב ושוב מלמדות הבדיקות, כי הסיבה העיקרית לעזיבה היא מחסור חמור בדירות ומחירו הגבוה של המלאי המועט שקיים. בירושלים נבנו בעשור האחרון-2,000 כ דירות בממוצע לשנה, בעוד הדרישה השנתית עומדת על למעלה-4,000. מ על מיעוט הבנייה משפיעים לחצים מדיניים, שישראל אינה עומדת בהם ומאבקים של גופים ירוקים. סקר שערך לאחרונה מכון ירושלים לחקר ישראל עבור המשרד לענייני ירושלים העלה, כי בקרב שלושת המגזרים היהודיים בעיר - החילוני, החרדי והדתי - הדיור הוא הסיבה המרכזית לעזיבת ירושלים. גם פרופיל העוזבים מטריד: רובם צעירים, רובם בעלי השכלה גבוהה. גם ציבור חרדי, במספרים גדלים והולכים) ולא רק חילוני),עוזב את ירושלים.
אבל אלה אינן רק הדירות ...עשרות החלטות ממשלתיות שנועדו לחזק את ירושלים ולמשוך אליה אוכלוסייה נותרו על הנייר או שמומשו באופן חלקי בלבד ...הבולטת שבהן היא ההחלטה על העברת משרדי ממשלה ומוסדות ממשלתיים לירושלים, סאגה הנמשכת כבר שנים ארוכות. עשרות ההחלטות שלא בוצעו, נועדו להיטיב ולתמרץ כספית את הבאים לעיר, להפוך את המגורים בירושלים לכדאיים ואת היזמות בעיר לרווחית ...בחינת ההחלטות הללו מלמדת בין היתר, כי ללא הכפלה של הבנייה השנתית למגורים, ומימוש החלטות ממשלה רבות שנועדו למשוך אוכלוסייה לעיר, ימשיכו יהודים רבים לעזוב את ירושלים.
ויש עוד מתווים, שיכולים להשפיע ואף לבלום את מגמת הכרסום המתמיד ברוב היהודי, שעומד כיום על 62% בלבד:
לפני שנים החליטה הממשלה לכונן עיריית גג, ולהכניס דה-פקטו (ניהולית, ולא ריבונית) אל תוך תחומי ירושלים עוד-120 כ אלף יהודים. ההחלטה לא בוצעה. מדובר באוכלוסייה שמתגוררת בתחומי "ירושלים רבתי ",ביישובים כמעלה אדומים, ביתר וגבעת זאב.
אפשרות אחרת, המועלית כאן לראשונה, היא להקים רשות מקומית נפרדת, בריבונות ישראלית , עבור תושבי השכונות הערביות בצפון ירושלים, שנותרו "מחוץ לגדר ".רשמית מדובר בירושלים שבריבונות ישראל. מעשית - מדובר באזורי "הפקר ",שמימדים רבים של השלטון והריבונות הישראלית נעדרים מהם. גם עיריית ירושלים אינה מתפקדת באזורים אלה ואינה מעניקה לתושבים את השירותים שלהם הם זכאים. אפילו ראש עיריית ירושלים ניר ברקת, מבקש להיפרד מהשכונות האלה.
ממהלך כזה יכולים כולם ל"הרוויח ":הקמת רשות שכזאת תגרע מתחומי העיר עשרות אלפי ערבים, מבלי שתעודות התושב שלהם יישללו, מבלי שהריבונות הישראלית באזור תשתנה, ובאופן שמצד אחד העול הכלכלי על עיריית ירושלים יפחת ומצד שני הבונוס הכלכלי לתושבים הערבים, שעבורם תוקם מועצה מקומית עצמאית - יגדל.
מהלך ישראלי דרוש נוסף הוא הגמשה של התנאים, שיאפשרו לערביי מזרח ירושלים לשמור על מעמד "התושב" שלהם, גם אם הם חיים כעת מחוץ לעיר. כיום ממהרת ישראל לשלול את תעודות התושב, ואת ההטבות הנגזרות מהן, מתושבים מזרח-ירושלמים שאינם מתגוררים בתחומי ירושלים. מדיניות זאת מעודדת חזרה של ערבים "ירושלמים ",שאינם ירושלמים בפועל, אל תוך העיר. אם ישראל תנהג אחרת, היא תייתר עבור ערבים רבים את הצורך לשוב ולהתגורר בתחומי ירושלים, מכיוון שהם לא יחששו לאבד זכויות שנגזרות ממעמד התושבות. שינוי מדיניות שכזה אמנם יעלה לישראל כסף, אבל דמוגרפית - הוא יסייע לקיים את הרוב היהודי בירושלים.
הפיתוי לירות עלינו

בירושלים תעתועי הדמוגרפיה הם רק חלק מאשליית החלוקה. גם לאחר חלוקת העיר, כך נמצא (והמחקר מרחיב על כך),תוסיף להתקיים מוטיבציה חזקה בקרב פלשתינים רבים להמשיך ולהוציא אל הפועל פיגועי טרור ולירות על שכונות יהודיות בירושלים המחולקת. אלא שלאחר חלוקה - המטרות היהודיות יהיו זמינות בהרבה, קרובות יותר, ואפשרות הפגיעה בהן תהיה רחבה ועמוקה. לעומת זאת - אפשרות הסיכול של ירי ופיגועים תהיה נמוכה בהרבה וקשה פי כמה. נגישות הפלשתינים לנשק ולאמצעי לחימה תגדל אף היא.

חלוקה תחשוף מאות אלפי תושבים יהודים לאורך הקו החדש, לסכנה מוחשית של ירי נק"ל ומקלעים, מטווחים של עשרות עד מאות מטרים - טווח המרחק בין השכונות הערביות לבין השכונות היהודיות. בעבר ירו הפלשתינים מטווחים דומים מבית ג'אלה ומבית לחם על שכונת גילה. הירי נמשך לסירוגין כארבע שנים. קו חלוקה, שאורכו המוערך הוא 46 ק"מ, יחשוף לירי דומה אוכלוסייה יהודית בגיזרה רחבה פי כמה ובהיקף אירועים רחב בהרבה. חלוקה עלולה לחשוף שכונות בירושלים גם לירי מרגמות ורקטות, שחמאס מנסה כבר כיום להבריח גם אל תחום הגדה, ואף עמל על פיתוחן וייצורן שם.

ההנחה שגם לאחר חלוקה תוסיף להתקיים רמת מוטיבציה גבוהה בקרב פלשתינים רבים להמשיך ולפגע בירושלים - נשענת על כמה ממצאים:

- רוב הפלשתינים בשטחי יהודה ושומרון מעידים על עצמם לאורך השנים, בסקרים חוזרים ונשנים, שהם תומכים בפיגועי טרור בירושלים, ושהם אינם מוותרים על מימוש "זכות השיבה" ו"תוכנית השלבים" גם בירושלים. נציגים מטעם הרש"פ אף הכינו, כבר לפני שנים, רשימות של "רכוש ערבי במערב ירושלים (7,000 "מבנים),שאותו הם תובעים "להשיב לפלשתינים".
- בירושלים נחלש בשנים האחרונות כוחן של הרש"פ ופת"ח, ועולה כוחן של חמאס ותנועת חיזב אל-תחריר, המתנגדות לכל פשרה בעיר.
- בעבר הלא רחוק היתה הרשות הפלשתינית שותפה מלאה לטרור והתחמקה מלפעול נגדו. גם כיום שיתוף הפעולה של הרשות בבלימת הטרור מוגבל, ומושפע מהצורך הפנימי לשמור על "אחדות השורות" הפלשתינית ועל יחסים סבירים עם חמאס.

לאורך שנים התמצה עיקר חלקם של ערביי מזרח ירושלים בתפקידי סייענות (איסוף מודיעין ובחירת יעדים פוטנציאליים),אולם מאז האינתיפאדה השנייה הם נוטלים חלק מרכזי בהוצאה לפועל של פיגועי טרור בירושלים ...וחלקם בביצוע ישיר של טרור בירושלים גדל במידה ניכרת.

המשך שליטה ביטחונית ישראלית בשכונות ובכפרים במזרח ירושלים חיוני, אפוא, בעיקר כדי לסכל ירי נק"ל משכונות אלה לעבר שכונות יהודיות. סכנה זו הומחשה כאמור בירי הממושך בשנים 2000-2004, מבית ג'אלה שישראל מסרה לפלשתינים על גילה, הסמוכה לה. לעומת זאת, אירועי הירי ממחנה הפליטים שועפט על שכונת פסגת זאב במהלך "האינתיפאדה הירושלמית ",היו בודדים, והירי משם לא היה שיטתי.

סיבת ההבדל ברורה: נוכחות ישראלית בשועפט, גם אם מוגבלת, לעומת היעדר נוכחות ישראלית בבית ג'אלה. הדבר ממחיש היטב עד כמה חיוני להמשיך ולשלוט, ביטחונית ומודיעינית, בשטחן של השכונות הערביות הירושלמיות.

נכון אמנם, שעשרות מערביי מזרח ירושלים ביצעו בשנים האחרונות פיגועים קשים בעיר, אך פיגועים רבים פי כמה - מאות במספר - נמנעו וסוכלו קודם שהוצאו אל הפועל, הודות לנוכחות המודיעינית והביטחונית של ישראל בכפרים ובשכונות של מזרח ירושלים. חלוקת העיר לא תאפשר נוכחות ביטחונית ומודיעינית מסוג זה.

נכון גם, שישראל חטאה לאורך שנים ביחסה לתושבי מזרח ירושלים. היא לא התייחסה אל צורכיהם העירוניים והפלתה אותם לרעה בהשוואה לשכונות היהודיות.

ישראל אינה יכולה לאחוז בחבל משני קצותיו: לטעון לריבונות על כל שטחי ירושלים השלמה והמאוחדת, ולהתייחס לחלק מתושביה - הערבים - כאל סרח עודף. אי אפשר לתבוע רק את השטח, ולהזניח את צורכי האוכלוסייה. יחד עם זאת, ההזנחה הזאת והצורך בתיקונה אינם יכולים להעניק לגיטימציה לשגיאה גדולה פי כמה - לחלוקת ירושלים. אינך מתקן שגיאה אחת, גדולה ככל שתהיה ,באמצעות שגיאה אחרת, קשה פי כמה¬ .

http://digital-edition.israelhayom.co.il/Olive/ODE/Israel/Default.aspx?href=ITD%2F2015%2F05%2F29

الملحق الثالث:

הגיע הזמן להעיף מכאן את ג'יבריל רג'וב

כשהשר כץ הציע לכלוא את יו"ר התאחדות הכדורגל הפלסטינית במוקטעה, נמצאו הישראלים שקפצו להגן על כבודו. הגיע הזמן להגדיר את האיש הזה במילים הראויות לו – מחרחר מלחמה ושונא יהודים

זאב קם | 12:56 2015/6/2 Share on facebookShare on twitter

השר ישראל כץ הציע השבוע בעמוד הפייסבוק שלו לכלוא את יו"ר ההתאחדות הפלסטינית בכדורגל, ג'יבריל רג'וב, בבית הכלא המאולתר ששימש בזמנו את ישראל כדי להחזיק את ערפאת – המוקטעה ברמאללה. וכמו בכל בית כלא שמכבד את עצמו, הציע כץ שהחבר רג'וב יעביר את זמנו במשחקי סטנגה בחצר, יחד עם חבריו. בכל זאת, האיש משמש כיו"ר התאחדות הכדורגל הפלסטינית, כך שהוא יודע דבר או שניים על סטנגה.

אבל אם נהיה לרגע רציניים, כאשר החליט רג'וב להסתער על הכדורגל הישראלי ולנסות לבצע בו סיכול ממוקד, הוא גם היה מוכן להקריב על הדרך את קבוצות הכדורגל הערביות שמשחקות בליגות השונות בישראל, כולל בליגת העל. אגב, גם בנבחרת הלאומית משחקים שחקנים ערבים, כדוגמה מפוארת לדו קיום אמיתי שניתן לייצר דווקא באמצעות הספורט. העניין הוא שיו"ר ההתאחדות הפלסטיני לא חיפש לקדם כלום בכל מה שקשור לפעילות הספורט ברשות הפלסטינית. הוא בא אך ורק כדי להרוס.

ג'יבריל רג'וב מתראיין לתקשורת צילום: אי.פי.איי

בדיוק כמו קבוצת תחתית שמשחקת כדורגל מכוער, כשמבחינתה קיימת אך ורק מטרה אחת – להרוס את המשחק של הקבוצה שמשחקת מולה. שום מהלך מרשים, שום ניסיון להבקיע. רק לשבש את המשחק של היריב, וכל דרך כשרה לכך. זו דרכו של אותו ג'יבריל רג'וב. אלא שאם העניין היה מסתכם בחוסר טעם ספורטיבי היינו אומרים מילא, וממשיכים הלאה. הבעיה האמיתית עם רג'וב היא שמדובר בגזען אנטישמי, שעסוק בשנים האחרונות בעיקר בעידוד פעולות טרור ובהנצחת מחבלים.

כך לדוגמה נתן רג'וב את חסותו לטורניר ספורט שמבקש להנציח את המחבל אבו ג'יהאד, שהיה אחראי למותם של לא פחות מ-125 ישראלים. רג'וב גם הגדיר בהזדמנות אחרת משחק בין נבחרת ישראלית לנבחרת פלסטינית כפשע נגד האנושות. לא פחות ולא יותר.

זה גם האיש "ההומני" שהגדיר דקת דומייה לזכר הספורטאים הישראלים שנרצחו באולימפיאדת מינכן כגזענות. נו טוב, הרי כולנו זוכרים שהרוצחים באותה מתקפת טרור במינכן היו פלסטינים. אם הניסיון להעלות את זכר הנרצחים הוא גזענות, על פי וירטואוז הכדורגל הפלסטיני, לא ממש קשה לנחש מה דעתו על המחבלים עצמם.

אפרופו אולימפיאדה, עכשיו רג'וב מאיים לפעול למניעת

ההשתתפות של ישראל באולימפיאדה. זו המטרה הבאה ששם לעצמו חסיד אומות העולם הזה. וכאן בארץ, משום מה, ממשיכים להיזהר בכבודו של הגזען האנטישמי. כשהשר כץ הציע לכלוא את רג'וב במוקטעה, נמצאו הישראלים שקפצו כדי לתקוף את ההצעה ודרשו להגן על כבודו של יו"ר ההתאחדות הפלסטיני.

כאילו שמדובר באישיות דיפלומטית שוחרת טוב. כאילו שמדובר בלא פחות מאשר האיש שיביא לכאן את השלום המיוחל. הגיע הזמן להגדיר את האיש ההזוי הזה במילים הראויות לו – מחרחר מלחמה ושונא יהודים. במקום לאפשר לו לבעוט את בעיטת הפתיחה של משחק כדורגל, הגיע הזמן לבעוט לו בעכוז ולהעיף אותו מחיינו.

http://www.nrg.co.il/online/1/ART2/698/197.html

الملحق الرابع:

יועז הנדל • החרם נגד ישראל

לך תוכיח שאין לך אחות

ב־2 ביוני 1964, באחד המקומות הכי יפים בירושלים – מלון שבע הקשתות שבהר הזיתים – הוקם אש"ף על ידי אחמד שוקיירי. צריך לזכור את התאריך הזה והיטב כשעוסקים בתנועת ה־BDS העולמית. שלוש שנים לפני הכיבוש של יהודה ושומרון, שלוש שנים לפני שמדינת ישראל הפכה לכאורה למקור לחוסר יציבות במזרח התיכון. שלוש שנים לפני שהפלסטינים היו (על פי הנראטיב האנטי־ישראלי) לעם שדרוכה מטרת הארגון הייתה מאבק מזוין נגד מדינת ישראל. לא כדי להקים מדינה פלסטינית עצמאית אלא כדי לבטל את המדינה היהודית העצמאית ששרדה את מלחמת 48' נגד כל הסיכויים.

הסיפור הזה הוא הבסיס למאבק הנוכחי בתנועת החרם נגד ישראל. מי שחושב שמדובר בהתארגנות נגד המדיניות הישראלית מפספס. המאבק הוא נגד הנוכחות היהודית הריבונית בארץ הזאת.

הטענה הכי גדולה עם תנועת ה־BDS היא שלא מדובר במאבק מזוין אלא במאבק על התודעה. מלחמה א־סימטרית על דעת הקהל, על הלגיטימציה ושיעורי התמיכה. הנשק הוא טענות על הפרת זכויות אדם – רובו מעוות, לפעמים כמיני לחלוטין. החזית נמצאת במערב, במדינות הליברליות שישראל משתייכת אליהן.

המושג מלחמה א־סימטרית נועד להסביר מה קורה כשצבא גדול וחזק נלחם בארגוני גרילה וטרור. כל ישראלי ממוצע מכיר את מגבלות הכוח. את השימוש של המאס בילדים ואזרחים כמגן אנושי. הכל כדי שצה"ל יימנע מלירות. לארגוני טרור־לעומת זאת, אין כללים ומגבלות מוסריים, כך בלחימה וכך במאבק נגד ישראל באמצעות ה־BDS. מלחמה שבה אין כללים, אין מגבלות מוסריות, אין אמת ושקר.

במאי לפני 13 שנה ברזיק קלם במקרה מדל"ט צבאי הלוהיט מדרמה ממחנה הפליטים בג'נין, על האלונקה שבה פלסטיני צעיר עטוף ברגל וסביבו מקוננת. המטרה: עוד כתב אישום נגד צה"ל אחרי מבצע חומת מגן, עוד המצאה על פשעי מלחמה וסחיטת ניגודים בין חבי העולם על טבח שלא היה ולא נברא. התכנון נהרס ברגע שבו האלונקה נפלה והצעיר נעלם, מדרה על רגליו המתות, מעבר לפינה.

ההצלחה של תנועת ה־BDS שולית במונחים כלכליים אבל משמעותית בכך שהיא יוצרת עולם וירטואלי שבו טוב הוא רע ולהפך. חלק מהשותפים של הארגונים הפלסטינים הם יהודים, ואפילו ישראלים, שרוצים מדיניות אחרת, ולא רואים שמאחורי ה־BDS יש רצון ליצור מדינה אחרת

אחרי האירוע הזה בא גם הסרט השקרי של מוחמד בכרי "ג'נין־ג'נין", שסיפר על טבח במחנה הפליטים והפך ללהיט בארגונים הפעילים בתנועת ה־BDS. כך גם הטענות בסוף 2013 על רצח עם שמבצעת ישראל בבדואים בנגב – על רקע תוכנית ההסדרה. כך התיאורים של ערפאת על הרעלת המים מצד ישראל, או התיאורים של אשתו על הרעלת ערפאת עצמו בידי ישראלים ועוד מאות שקרים שהופכים לעובדות אצל תומכי ה־BDS.

מדינה דמוקרטית ריבונית לא יכולה לשקר, להמציא או לשנן טענה ללא הוכחות של ממש. יש פעמים שגורמים רשמיים טועים, יש פעמים רבות שלא מספרים, אבל למדינה ממי ישראל יש מגבלות – אי־אפשר לשחק מלוכלך בקרב על התודעה.

באופן פרדוקסלי חזית המאבק היא בקרב אנשים משכילים, לימדים בעלי יכולת תיאורטית לקיים ביקורת עצמית. כך, מדי שנה מציינים ביותר מ־160 קמפוסים בעולם את שבוע האפרתהייד הישראלי. מיצגים של "זוועות הישראלים", לפעמים השוואה לנאציזם או "סתם" האשמה ברצח עם.

מפברואר האשמות למעשים – המרחק קצר. באביב 2010 הפכה ברקלי לאוניברסיטה הראשונה שסנאט הסטודנטים בה ניסה להכריז על חרם נגד מכרות שסחורות עם ישראל. שנה לפני כן הפכה קרן אחוזות נורבגית לראשונה שמשכה השקעות מחברה ישראלית – אלביט מערכות. קרן פנסיה משכה את כספה ממניות "אפריקה ישראל" בשם החרם, וקומץ אמנים שחששו מרוג'ר ווטרס הסיטו לא להגיע לישראל.

ההצלחה של תנועת ה־BDS שולית במונחים כלכליים אבל משמעותית בכך שהיא יוצרת עולם וירטואלי שבו טוב הוא רע ולהפך. חלק מהשותפים של הארגונים הפלסטינים הם יהודים, ואפילו ישראלים, שרוצים מדיניות אחרת, ולא רואים שמאחורי ה־BDS יש רצון ליצור מדינה אחרת. ישראל לא מושלמת – יש מה לשפר – אבל המרחק בין הטענות שמספקות דה לגיטימציה למציאות הוא המרחק בין שקר לאמת. איך נאבקים? קודם כל בעזרת ידע על מה שקורה, ולא פחות חשוב מכך על מה שקרה.

שתפו את המאמר המתורגם לאנגלית ב־ynet

הלכה למעשה:

נח קליגר

הגיע הזמן לעלות להתקפה

יוזף גבלס, שר התעמולה של הרייך השלישי, היה ללא ספק מסוכן יותר לעולם וליהודים מאשר הפיהרר אדולף היטלר. הסיבה לכך היא שגבלס ידע איך להניע שקרים שיתקבלו כעובדות וכיצד לשכנע את רוב הגרמנים בנחיצות מעשיהם הנפשעים לטובת עתידו של "הרייך בן אלף השנים".

אין ספק שאויבי ישראל למדו היטב את תורת גבלס. במשך עשרות שנים הם מפיצים שקרים על המדינה היהודית ועל מעשיה הנפשעים כביכול, ולאט־לאט הם גם הצליחו לשכנע מערביים לא מעטים, שברוב המקרים לא יודעים כלל את העובדות.

למרבה הצער ישראל לא הבינה בזמן כמה התעמולה השקרית הזו פוגעת בה ובאינטרסים שלה, והחמיצה את האפשרות להגיב בעוצמה ולסכל מתקפות רבות. למעשה, עד היום לא גיבשו ממשלות ישראל השונות תוכנית ברורה ויעילה להדוף יוזמות של ארגונים כמו BDS, הפועל כבר זמן רב בקמפוסים בארה"ב ובמדינות מערביות אחרות.

עתה מאמינים הפלסטינים ותומכיהם שמצאו חזית חדשה, חשובה ופופולרית יותר מחרם על מוצרים מישראל – הספורט. "בואו נדאג לסילוקה של ישראל מההתאגדויות השונות ומהוועד האולימפי", אמר ג'יבריל רג'וב לאנשיו ולשותפיו למאבק, אבל הניסיון הראשון לפגוע בישראל באמצעות השעיה מפיפ"א נכשל, ורג'וב נאלץ למשוך את הצעתו ולחזור לרמאללה עם הזנב בין הרגליים.

למרות ההישג הזה, ישראל חייבת לעבור סוף־סוף למתקפת נגד מאורגנת ומתואמת ולנסות לשכנע את העולם שהטיעונים של הפלסטינים ברוב הנושאים, אם לא בכולם, אינם אלא שקר גס ששורשיו בבית־הספר של גבלס. כי למרות המפלה, אין ספק שפיפ"א הייתה רק הניסיון הראשון, והגיע הזמן שישראל תתעורר ולא תאפשר עוד לאויביה לנצח בחזית התעמולה.

الملحق السادس:

وعيدت فيپ"א: עוד ניצחון כזה ואבדנו

האופן שבו טיפלנו במשבר עם פיפ"א הוא מביש ולא הגיוני. במקום להילחם בג'יבריל רג'וב כמו שהוא נלחם בנו, ללא מעצורים, אנו לוחצים לו את היד ומדברים איתו על ספורט ואחווה

נדב העצני

/

03/06/2015 06:50

תגיות :*פלסטינים נדב העצני*

ג'יבריל רג'וב מוציא כרטיס אדום בנאום בקונגרס פיפ"א. (צילום:מעריב אונליין(
שתף בפייסבוק שתף בטוויטר

דוברי ראש הממשלה מכתירים את מה שהתרחש בוועידת

ובכלל, האופן שבו טיפלנו במשבר פיפ"א מאפיין את דרך ההתמודדות שלנו עם מכלול המאמצים להוקיע אותנו. ומי שמתעקש לכנות את ההתמודדות הזו "ניצחון", עלול לגלות שזה יהיה ניצחון פירוס, שעליו נאמר – עוד ניצחון כזה ואבדנו.

המשיכו לעקוב **בעמוד הפייסבוק שלנו**

הסיבה לכך פשוטה: הפלסטינים ויתר האויבים שלנו משחקים נגדנו משחק מלוכלך ותחבולני, כזה החוצה קווים אדומים. ואילו אנחנו מצחצחים את הגרון כמו גימנזיסטים תמימים וחושבים שבמתק שפתיים ולחיצות ידיים נצליח לסכל את המזימות נגדנו. ודווקא יש לנו הרבה אמצעים לשחק מול האויב המסית והמוקיע במגרש שלו באופן שיכאיב לו בחזרה; אבל, משום מה, אנחנו לא עושים את זה, וכך, צעד אחר צעד, נדחקים לעבר התהום.

קחו למשל את האיש שעופר עיני לחץ את ידו בהפגנתיות מלאת רצון טוב בוועידת פיפ"א – ג'יבריל רג'וב. האיש ששרת התרבות מירי רגב דווקא הציעה להיפגש איתו ולדבר על ספורט ושלום. רג'וב הוא ארכי־טרוריסט, מושחת, מי שהצהיר באחרונה שלו הייתה לפלסטינים פצצת אטום, היה משתמש בה נגדנו; מי שטען שאנחנו יכולים ללמד את היטלר אכזריות מהי, והסביר שהפלסטינים הם האויבים מספר אחת של ישראל – שאיתה לא תהיה לעולם נורמליזציה .

האיש הזה מחליף תפקידים מדי פעם, בהתאם למזימה התורנית שלו. הוא היה חביבם של ראשי אוסלו והבטיח לחסל את החמאס. הוא שיחק את הצגת יוזמת ז'נווה ולקח חלק בקריקטורות דומות מרפרטואר השמאל

הישראלי, ועכשיו הוא מתחפש למבשר הספורט. אלא שכמו בכל שלב בחייו, המטרה הפשוטה שלו היא לחסל אותנו, בעורמה.

המנגנון שבראשו הוא עמד רצח אנשים שסייעו לישראל, ואפילו נקבע בבית משפט שרג'וב אישית אחראי לחטיפה ולעינויים של ערבי תושב ירושלים, שנחשד שסייע לישראל. לאיש הזה לוחצים את היד ומדברים איתו על ספורט ואחווה. האיש הזה שמשפחתו מקבלת קצבאות ביטוח לאומי, ואנחנו יודעים עליו הרבה פרטים מביכים.

יש לנו היכולת לפגוע בו קשות, משלילת חופש התנועה, דרך העמדה לדין ועד הכפשה פנימית בתוך החברה הפלסטינית. אבל אנחנו לא עושים דבר וממשיכים לאפשר לו לנהל נגדנו מסע כוזב ואפקטיבי של דה־לגיטימציה. את האמצעים נגד רג'וב צריך להפעיל בתבונה, כדי לא להפוך אותו לקדוש מעונה. אבל צריך להילחם בו כמו שהוא נלחם בנו, ללא מעצורים. והנה, אנחנו אפילו לא חושפים את פרצופו האמיתי, אפילו לא מכריזים שאם זה נציג הספורט
שלהם, אז המילה ספורט בפלסטינית משמעה טרור וכזב.

אנחנו לוקים בתסמונת הזו בכל זירה. כך, אדם כמו אלון ליאל, שהודה כי הוא פועל באירופה לטובת מדינה פלסטינית, עדיין לא הועמד לדין. כך, אנחנו משלמים לפלסטינים את כספי המסים ולא גובים מאירופה ומארצות הברית מחיר על עצם החזקת שלטון אבו מאזן על כנו. מסתבר שעם הספר ואומת ההייטק פשוט מסרבים להפעיל את השכל הישר ואת יצר הקיום הבסיסי .

http://www.maariv.co.il/journalists/journalists/Article-479299

הלחק השביע:

תלונה במשטרה: "ערביות תקפו עולים להר הבית"

קבוצת ערביות חברות ה"מוראביטון" ביקשה למנוע מפעילים שעלו להר הבית לשתות מים מהברזיות והפריעו שוב ושוב לביקור. פעיל ימין הגיש תלונה במשטרה: "אין דין ואין דיין" (ארץ)

צביקה גרוניך

ט"ז בסיון תשעה 19:22 03.06.15

תגיות: ערביות, הר הבית, איתמר בן גביר

הר הבית (צילום: נתי שוחט, פלאש 90(

אאא

קבוצת ערביות חברות ה"מוראביטון" ביקשה למנוע מפעילים שעלו להר הבית לשתות מים מהברזיות והפריעו שוב ושוב לביקור. לפי חברי הקבוצה, הפורעות צרחו לעברם וניסו להלך אימים על הפעילים. גלעד הדרי, פעיל הר הבית טען שהותקף על ידי אחד הפעילות, ואף הגיש על כך תלונה במשטרה.

"לאורך כל העליות להר בחודשים האחרונים המצב הוחמר ומדרדר מיום ליום, אין דין ואין דיין הפורעים בהר הבית מרשים לעצמם לצעוק, לאיים, לתקוף לפגוע בפרטיות שלו והמשטרה חסרת אונים. אני מצפה שהשר ארדן יפעל בנושא באופן מיידי" אמר.

עו"ד איתמר בן גביר, פרקליטו של גלעד הדרי, אמר היום כי בכוונת מרשו לנקוט בהליכים הן כנגד פורעות החוק והן כנגד המשטרה שלטענתו מגלה "אוזלת יד מדהימה."

http://www.kikar.co.il/172379.html

الملحق الثامن:

סערת אל מידאן: למי המדינה נותנת הכרה?

מדינת ישראל מימנה מחזה שמבוסס על סיפורו של המחבל וליד דקה, שהיה שותף לרצח החייל משה תמם. מעולם לא הרגשתי שגנבו ממני כסף למטרה מתועבת יותר

גלית דיסטל אטבריאן | 13:22 2015/6/3 Share on facebookShare on twitter

תגיות: תאטרון אל מידאן, וליד דקה, משה תמם, הזמן המקביל

משה תמם, נער בן 19, יוצא לחופשה מהצבא והולך עם חברתו לבלות. אחר כך הוא מלווה אותה לביתה. אחר כך הוא נחטף על ידי שני ערבים צמאי דם ונרצח באופן אכזרי. לימים נתפס וליד דקה, מי שתכנן והגה את הרצח ונשפט למאסר בכלא הישראלי.

אלא שמסתבר שאין לו רק שאיפות לרצח אלא גם שאיפות אמנותיות - הוא כתב מחזה, שהועלה מאוחר יותר בשם "הזמן המקביל". אתם מבינים, מחזה על רחשי לבו הענוג והמדוכא, רחשי לב רומנטיים שגרמו לו באופן הגיוני לגרום לרצח של נער שטרם מלאו לו עשרים שנה. הוא רוצה שנשמע את הצד שלו בסיפור, סליחה, בנרטיב, הכול נרטיב בימים אלה.

מתוך ההצגה "הזמן המקביל" צילום: תיאטרון אל מידאן

אבל זה לא כל היופי בסיפור - היופי האמיתי הוא שתיאטרון אל מידאן הערבי בחיפה החליט להעלות את סיפורו של הרוצח המדוכא, ועיריית חיפה לצד משרד התרבות ראו לנכון לממן את המחזה הזה מכספי המסים של כולנו. אגב, אם תשאלו את התיאטרון, יסבירו לכם שם שלא מדובר על סיפור חייו של דקה,

אלא על רעיון כללי יותר. תעצרו רגע ותחשבו על ההורים של הנער הזה - הילד שלהם קבור מתחת לאדמה ותיאטרון ישראלי מעלה מחזה שמבוסס על הרוצח שלו וממומן מכספי המדינה. איך אתם הייתם מרגישים במקומם?

הישארו עם ההרגשה הזאת רק לרגע קט. כשבני משפחתו של משה תמם ז"ל פנו לעיריית חיפה בזעם שאין מוצדק ממנו ושאלו האם גם את רחשי לבו של יגאל עמיר הם היו מממנים לכדי מחזה, הם קיבלו מסגן ראש העיר של חיפה, ד"ר זוהיל אסעד, את התשובה הבאה: "יגאל עמיר גדע את תהליך השלום, הרצח של משה תמם הוא אחד מיני רבים". הפרדה בין דם לדם.

איך אתם הייתם מרגישים אם מישהו היה מחליט בשבילכם שהדם של ילדכם שווה פחות? אל תטעו בי - קולם של הערבים הישראליים במרחב האמנותי של המדינה חשוב לי מאין כמותו. סייד קשוע הוא קול חשוב, לוסי אהריש היא קול חשוב והלוואי שירבו כמותם. אבל רוצח הוא רוצח הוא רוצח.

ואני אינני מעוניינת לשמוע את רחשי הלב וההבל של אנסים מורשעים, פדופילים מורשעים ורוצחים מורשעים - יהודים וערבים כאחד - ובטח לא לממן אותם.

למי אנחנו נותנים הכרה

היום נערך דיון בכנסת על חוק הסופרים. הוזמנתי לדיון הזה ולא הלכתי. לא הלכתי כיוון שעם חוק הסופרים או בלעדיו - סופר במדינת ישראל לעולם לא יוכל להתפרנס רק מכתיבה, ואת זה אני אומרת אחרי שני רבי מכר. זאת מדינה קטנה עם קהל קטן, ושום דבר לא יכול לשנות את זה.

זאת גם הסיבה שיש כל כך הרבה כותבים מוכשרים שלעולם לא יתפרסמו במדינה, וכל כך הרבה כותבים מוכשרים שמתים לקבל איזו

הכרה. ולמי אנחנו נותנים הכרה? את מי אנחנו מממנים ממיטב כספי המסים שלנו? רוצח מורשע.

מעולם, אבל מעולם, לא הרגשתי שהמדינה דחפה את ידה לתוך הכיס שלי וגנבה ממני כסף עבור מטרה מתועבת כמו במקרה הזה.

http://www.nrg.co.il/online/1/ART2/698/436.html?hp=1&cat=479